

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

9. An peccata negativè dubia, sint ante Communionem Sacerdoti
apetienda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

contritionis elicere ante consecrationem, & aptissimum tempus iudico dum est in *Memento* si peccati recordemur ante illam, si vero post consecrationem peccatum in mentem veniat; satis erit, si se se conterat immediate ante consumptionem. Ratio utriusque est, quia praeceptum exilendi in gratia urget quando conficitur, & quando suscipitur Sacramentum.

38. Dices. At Sacerdos post consecrationem, ante consumptionem, necesse habet tangere Sacratissimum Christi corpus. Respondeo, quamvis aliqui in peccato mortali illud attingere, mortale propter irreverentiam esse autem: probabilis tamen est cum Hutt. de Euchar. disp. 9. diff. aliisque, non esse, nisi ad summum veniale. Ratio est, quia non est censenda tanta irreverentia, ut ad mortale peringat.

39. Confirmatur, quia quamvis nonnulli cum Layman. lib. 15. cap. 5. num. 3. asserant Sacerdotem mortali crimine deceptum mortaliter delinquere, si Eucharistiam Fidelibus portat; tamen aliqui meriti id negant ut Valq. quem citat de sequitur Delugo disp. 18. de Sacramento, in com. sect. 9. quia tunc Sacerdos non conficit Sacramentum, sed solum dispensat consecratum, ad quod tanta dignitas nequaquam requiritur. Idemque est de Diacono, quando ex speciali Sacerdotis commissione Sacramentum Eucharistiam aliis potigit: siquidem tunc non conficit, sed solum dispensat. Si ergo probabile id est, quanto magis probabile fiet mortalem culpam non esse, solum attingere?

§ VII. De eo qui ante Communionem recordatur peccati indirecte absoluti.

60. Consideretur, exempli gratia, quis rite peccata, qui tamen ad confessionem in mentem redit aliquid grave à se commissum, quod, ex inculpata oblivione, confessori non aperuit & hinc obligabitur sub mortali, ante Communionem praemittere actum Contritionis, si ei desit copia Confessarii. Rursus obligabitur, si Confessorem in promptu habeat, talis peccati oblii confessionem ante eandem Communionem praemittere: Vel si non habeat, solumne urgente necessitate, an vero etiam, illa non urgente, communicare poterit.

61. Ad primum: ex Delugo disp. 14. de Euch. § sect. 6. de n. 12. si dolor, sub quo facta fuit huiusmodi confessio, non fuit universalis de omnibus peccatis, vel ex motivo universali, quod se extenderet ad hoc etiam peccatum, certum videtur, quod debeat elicere actum contritionis involventis hoc peccatum: siquidem, hoc non dicit retractatū, non potuit, ne indirecte quidem remitti, neque adeo remanet in poenitente necessitas se iustificandi. At si fuit universalis, vel ex motivo universali, non obligabitur ad novum contritionis actum: quia jam statim gratia per remissionem indirectam praedicti peccati oblii, & directam aliorum, quae fuerunt Confessori manifestata, recuperavit.

62. Ad secundum: propter eandem rationem, primo aspectu, videtur nec obligari ejusmodi poenitentem ad praemittendam confessionem, nec indigere necessitate urgenti, ad hoc, ut sine confessione communicare possit: praemittere enim confessio, ut dignitatem gratiae communicatae acquirat: hic autem per confessionem praedictam gratiae ornatum obtinuit: & ex alia parte praeceptum de praemittenda confessione ante Communionem, jam observavit. Hoc ergo peccatum, quod venturi de novo fuit oblatum, suo tempore, post praedictam Communionem, subdi clavibus ab ipso poterit. Sanè, ita primò, ut dixi, aspectu, ex vi argumenti, dicendum esset. Et ita probabile esse docet novissime Hier. Fer. d. p. de scand. tora. q. 80. adducto etiam pro se P. Corneio: poterat item adducere Reginaldum & Præpositum, quos eos reprobandos, adducit Diana loco mox citando: nisi obstitaret praxis Fidelium, ex qua colligitur cum Delugo ibid. 3. num. 116. praeceptum de

praemittenda ante Communionem confessione, non esse solum de praemittenda confessione integra formaliter, sed etiam, uti advertimus, materialiter. Adde cum opinionem fuisse expunctam ut refert Diana p. 9. tract. 3. re. sol. 4. in Indice Expurgatorio Hispanico à Corneio. Imò per edictum particulare reprobata, ut refert Carpenlis apud Dianam ibid. Quis igitur contra hanc censuram ire securus velit.

63. Solum eos liberandos à praemittenda confessione talis peccati oblii censeo, qui vel actu celebrant, vel ante altare ad linteum communicaturi expectant: hos enim, etiam si nullam notam infamiae incurant; non obligo ad recedendum, quamvis brevi revertiuros. Sic Henric. & Victoria apud Fagund. 3. Eccl. praecep. lib. 3. cap. 9. num. 14. Ratio est, quia ex una parte irreverenter se gerent inchoatam quasi actionem, sine clara necessitate, relinquendo: sicut non bene moratè se gereret, qui invitatus à Rege, ubi sedit ad mensam, vellet, vel ad breve tempus, recedere: & ex alia parte, non apparet clara necessitas: quia hic jam est iustus, benèque dispositus propter absolutionem indirectam talis peccati. Et adverte quod idem non tenebitur actum contritionis tunc elicere: quia jam, ut diximus, iustus est: solum igitur habeat voluntatem illud oblitum suo tempore clavibus subdendi.

§ IX. An peccata negativè dubia sint ante Communionem, necessariò Sacerdoti aperienda.

64. Quale sit hoc dubium negativum, dixi in *Methodo Confessionis*, lib. 2. cap. 1. §. 3. Et quidam esse huiusmodi peccata mortalia dubia necessariò clavibus subiicienda ibid. num. 24. resolvimus: ubi solum scrupulosos, & timoratos excusavimus, quia pro his peccata dubia pro nullis habenda sunt. Quoniam igitur ante Communionem sunt manifestanda Sacerdoti omnia ea peccata, quae necessariò clavibus subdenda sunt, cum talia sint peccata dubia, erunt etiam & ipsa ante Communionem, aperienda: esto pariter à tali onere eximi debeant praedicti scrupulosi. Dixi (ex posteriore sententia) nam in priore docente, dubia peccata non esse sub obligatione confitenda, haec praesens quaestio locum non habet, si enim ea non essent absolute confitenda, nec essent confitenda ante Communionem.

65. Verum negari non potest omnes Auctores sentire in aliquo casu ad id non teneti habentes aliquod peccatum dubium. Nimirum, cum deponitur dubium: vel ex probabilibus rationibus, aut etiam ex aliqua ignorantia invincibili.

66. Sed obijciat contra hanc limitationem: Nam si in aliquo casu non tenemur ante sumptionem Eucharistiae peccata dubia fateri, sequitur, quod neque absolute obligamur eadem clavibus subiicere: quod tamen falsum censetur, tum ex universali praxi Fidelium, tum ex efficacibus rationibus aliis in *Methodo Confessionis* à nobis allatis. Respondetur tamen sequelam esse falsam, eo quod in eo casu, in quo deponitur dubium, accedimus ad Eucharistiam sine ullo dubio.

67. Obijciat iterum, quia si quis dubius aliquis peccati mortalis recipere Eucharistiam, etiam si deponat dubium, exponit se periculo peccandi mortaliter, si forte re ipsa illud peccatum ipsi dubium, sit coram Deo certum: quia irreverenter se geret. Sed responderi potest hanc non fore irreverentiam mortalem, quia non est contra dispositionem requisitam à S. Paulo dum dicit. *Probet autem se ipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat, &c.* quam dispositionem Tridentinum sess. 13. cap. 7. explicat de peccatis, quorum quis sibi conscius est qualia non sunt dubia praedicte, deposito dubio. Quod autem major reverentia sit, ea dubia ante Communionem confiteri, sanè fatemur, sed non obligari nos totam, possibilem reverentiam ad hoc Sacramentum asserre. *supra* §. 4. n. 9.

68. Addimus deinde, hoc esse verum; non solum

F 4 cum

cum quis sibi persuadet se non esse in peccato mortali, deponendo practicę dubium, sed etiam, si quis putat ex ignorantia aliqua invincibili licere sibi sine mortali peccato cum illo dubio recipere hoc Sacramentum: id enim non erit irreverenter formaliter, sese gerere in recipienda Eucharistia, & evitabitur peccatum. Quod si illud peccatum dubium, sit certum coram Deo, esto quod fortasse non recuperabitur gratia, satis tamen hic nobis est, quod non committatur novum peccatum, ut in simili dicemus *infra* §. 10. n. 17.

69. Denique id ipsum affirmamus si hic dubius de suo peccato dubium practicę deponendo, eliciat actum contritionis, & postea communicet: jam enim ex una parte non se gerit irreverenter, quia putat se esse in statu gratiæ, & ex altera parte non obligatur ante Communionem fateri peccatum dubium, cujus (in casu posito) non est ullo pacto conscius.

70. Quare hominem habentem dubium alicujus peccati mortalis, sine ullo periculo peccandi existimo accedere posse ad Eucharistiam, etiam non præmissa confessione in casibus explicatis: puta cum deponitur practicę dubium vel per ignorantiam invincibilem creditur id esse licitum.

§. X. *An sit casus, in quo communicare quis, sine confessione, & etiam, sine contritione, atque adeo in peccato mortali possit.*

71. **H**ic facere videntur ea, quæ *num. 36. & 37.* diximus de non potente elicere actum Contritionis: cui nihilominus dimidiatam confessionem exhibere concessum sit: sed tamen fortior nunc est casus: agimus enim de eo, qui nec contritionem elicendi virtutem habet, nec confessionem ullam, etiam dimidiatam, agaudere potest.

Tam benigna sunt viscera Misericordiæ Domini, ut non dedignetur excusare aliquando perveraciam nostram. Invenio enim unum, vel alterum casum in quo quis purissimam Communionem pro peccato sumere, sine peccato possit.

72. Etenim, ex supradictis constat, Sacerdotem qui, incepta bona fide Missa, recordatur se mortalis culpæ reum, debere elicere actum saltem à se existimatæ Contritionis. Sed jam si non possit, seu experiat actum illum sibi valde esse difficilem, quid agat? Confiteri non potest, conteri nequaquam valet, Sacrificium inchoatum relinquere, ob infamiam inde sibi resultantem, difficillimum est. Quid ergo ab anima sic affecta superest extorquendum? Probabile esse ex aliquorum sententia iudico, hunc non peccaturum mortaliter si cum huiusmodi conscientia peccati mortalis, & cum eo dolore, quem tunc potest elicere, Missam prosequatur, consecraret, communicetque. Ita Vasq. *de Euch. disp. 207. cap. 1. n. 34.* Hurtad. *disp. 9. de Euch. diff. 1.* Delugo *in Sac. d. 9. sect. 1. num. 8.* Ratio est, quia præceptum dignè communicandi non videtur tam arctè Fideles astringere, ut cogat Sacerdotem, cum tanto suo dedecore, ab incepto sacrificio descedere. Tunc autem huiusmodi Sacerdos non acquiritur gratiam, sed tamen non peccabit.

73. Idemque erit de Laico, qui jamjam recepturus sacram sinaxim ante linteum, nec sub aliquo prætextu sese removere valens, peccati mortalis recordetur, nec conteri possit. Ita *ibid.* Par enim est ratio. Notent hanc doctrinam scrupulosi, animoque semper timidi: Ut notat pro scrupulosis S. Bonavent. apud Bonacin. *disp. 4. de Euch. quest. 6. p. 1. num. 19.* qui, quamvis verè eliciant Contritionis actum; nonquam tamen se eliciisse sibi persuadent.

74. Quid si Sacerdos, de quo loquimur, posset uno ex sequentibus modis ab incepto sacrificio desistere? Nam si esset v. g. in Sacello privato, Missa ministro puero solum assistente à quo notam pari non esset valdè laborandum, cum sine gravi infamia ab Altari sese subducere facile posset, obligantur ne se subducere: Deinde

si posset deliquium simulare, vel quid simile, illud similem fictionem obstringemus.

57. Respondeo ad ejusmodi deliquij prætextum stare illum non possum: quia est remedium nimium ordinatum, ac pluribus inconvenientiis obnoxium, quod non tenemur: illud de puero sic temere, posset Sacerdos de illo si: quocumque alio minime, sperique haberet, intra tempus competens colligendi, atque adeo se conterendi, existimaret Sacerdotem vel non curate Missam aliquantulum dare, vel aliud, si facile posset, ministrum, intra competens tempus, reditum, remittere: relinqueretque Sacrum nullo modo approbo. Ratio est, quia in modo salvatur infamiae nota, in posteriore nota infamie, nam ministrum, quamvis unicus, & licet puer, posset obloqui contra Sacerdotem sacrificium impetrem. Multo magis id non esset faciendum, si consecratione, ne sacrificium imperfectum relinqueretur.

76. Jam vero alium casum afferunt Doctores, *disp. 14. de Euch. sect. 1. num. 3.* Diana *p. 5. tract. 3. sine*, in quo excusatur à sacrilegio peccator, si communicet. Nam si v. g. irruente Paganorum, vel Hæreticorum multitudine in Ecclesiam, timeretur Sacram Eucharistiæ contemptus, tunc Fidelis quicumque stans in mortali, nec illa subita irruptione posset facile conterere, posset, imò addo libens, quod ad vitandam injuriam, quæ timeretur tanto Sacramentum illud assumere: sicut etiam posset, deberetque communicare. Imò ex Vasq. apud Delugo *de Euch. d. 5. sect. num. 87.* & Laico Sacratissimum Christi Corpus idemque instar Mariæ Scoticæ Reginæ, (de qua Delugo *disp. 58. sect. n. 15.*) suis se manibus communicare, sine ulla hæsitazione, in similibus casibus licet.

§. XI. *An liceat Laico quotidiana Communio.*

77. **H**ic reducimus difficultatem hanc, quia ad Communionem adeo frequentem magna certitudinalis dispositio requiritur.

Jam, licet Communionem quotidianam Laico uxurato, imò eam vetare illi nec Confessarius, nec Superior possit: quia eam Christus Dominus, contra qui peccati mortalis sibi confici non sunt, à se magno, sive cum parvo devotionis affectu, liberè concessit, docet cum paucis Joannes Sanchez *de Euch. disp. 23.* Negat cum aliis multis, Joannes Delugo *de Euch. sect. 2.* solumque concedit maximo horum spiritui accensis, Sanctæque Catharinæ similibus. Quos, si hæc quæstionem latè discussam videre in actum est. Nos breviter negantem sententiam amplectimur: putamus id cedere majori reverentiæ debere Christo Domino, ac Regi nostro. Affirmans opinio illud à Confessariis obtineat, ut Fidelibus Sacram Communionem appetentibus, sive etiam solum petentibus, sese in posterum exhibeant.

C A P V T II.

De dispositione corporali requisita ad Sacratissimam Communionem.

§. I. *De Munditia à pollutione, vel copula.*

1. **P**ræmittimus tanquam certum, non esse mortale post peccatum ritè penitentiam de peccato, sed etiam, quo patratum est, die, communicari: enim, sic, non indignè graviter ad Sacram Eucharistiam acceditur. Ita Sanchez *lib. 9. de matrim. disp. 13.* qui dicat Navarr. *in Manual. cap. 21. n. 51.* putans esse mortale etiam post confessionem debitam, qui tamen in *edit.* mutavit sententiam.

2. Porro, quo ad decentiam: Pollutio involuntaria neminem ex his, qui bene affecti sunt, circa spirituales